

HOL KOMMUNE

Ålmannvegen 8

3576 HOL

postmottak@hol.kommune.no

20.08.2024

KLAGE PÅ AVSLAG PÅ SØKNAD OM DISPENSASJON FRA PLANKRAV

Sak nr 24/1806: Fjellvegen, gnr/bnr 55/238 - MINIHYTE

Avslag på søknad om dispensasjon fra plankrav er mottatt i Altinn 01.07.24. Grunnet ferieavvikling ble avslaget først fanget opp den 08.07.24. Det ble av samme grunn søkt om utsatt klagefrist samme dag, dette ble innvilget 16.07.24, og ny frist ble satt til 21.08.24.

TILTAK

Det planlegges oppført en minihytte på gnr/bnr 55/238 i hytteområdet på Haugastøl. Tiltaket har et samlet areal BYA på 41 m², hvorav selve hytta er på 29 m², tilknyttet bod utgjør 9 m². På dette beskjedne arealet er alle funksjoner for opptil fire beboere godt ivaretatt, hensyn til terrengtilpasning og bærekraft er hovedføringer i prosjekteringen, og hytta kan i så henseende regnes både som en gjenoppliving av den tradisjonelle, nøkterne fjellbua som i nåtidens hyttebygging har fullstendig forsvunnet, og som et forbildeprosjekt for den retningen fremtidig hyttebygging nødvendigvis bør orienteres mot, både i Hol kommune og nasjonalt. Vi viser til selve dispensasjonssøknaden for fylligere redegjørelse. Det bemerkes for øvrig at det ikke foreligger nabomerknader til søknaden.

Tomta er i kommuneplan markert som avsatt til fritidsbebyggelse. Da området ikke omfattes av en egen reguleringsplan kreves vedtatt reguleringsplan før tiltaket kan godkjennes, med mindre tiltaket oppfyller krav til unntak i kommuneplanens punkt 1.2 e). **Etter vår oppfatning oppfyller tiltaket alle krav til unntak, og skal dermed ikke underlegges plankrav.** Vår søknad ble dermed utformet primært som søknad om unntak, og hvis dette kunne ikke innvilges, sekundært som søknad om dispensasjon.

HØRING

Saken ble før avgjørelse sendt til høring hos Statsforvalteren i Østfold, Buskerud, Oslo og Akershus, Villreinnemnda for Nordfjella, Fjellheimen og Raudafjell (via Statsforvalteren i Vestland), og Buskerud fylkeskommune.

Statsforvalteren ønsker ikke å øke utbyggingen av hytter i randområdet til villreinen, da villreinstatus for Nordfjella er karakterisert som dårlig. Det fremholdes at det er viktig at ikke flere hytter blir godkjent før videre fortetting er avklart i revidert kommuneplan, og anmodes om at tiltaket avslås.

Villreinnemnda trekker fram at prosjektet skiller seg positivt ut fra de tradisjonelle fritidsboligene i fjellområdene gjennom ressursbruk, fotavtrykk og generelt bevisste valg i forhold til påvirkningen på naturen. Nemnda understreker at den ikke kan si at en enkelt hytte er en for mye, men at den samlede belastningen vil være et viktig moment å ta hensyn til, og at de dermed ikke kan råde kommunen til å innvilge dispensasjon.

Buskerud fylkeskommune gjør oppmerksom på at tomten ligger 450 m fra KULA-landskapet Bergensbanen og Rallarvegen, men har ingen merknader ut over dette, heller ikke til landskapshensyn.

AVSLAG

Søknaden er avslått av Hol kommune med følgende begrunnelse:

«Føremålet med kravet om utarbeiding av reguleringsplan er for fastsetting av klare juridiske rammer for kva utbygging som eventuelt kan skje i slike område. Ein dispensasjon frå føresegn om plankrav for den utbygginga som er planlagt, vil vera ei vesentleg tilsidesetting av føremålet med denne.»

Det anføres at fordelene ved en dispensasjon er knyttet til personlige interesser, at utbygging skjer i visuelt utsatt høyfjellsområde, og at tiltaket ligger nær Nordfjella villreinområde hvor villreintilstanden er klassifisert som dårlig, og at en videre utbygging i området kan være til ulempe for villreinen og dermed være i strid med nasjonale interesser (kommunens egen understreking). En evt. utbygging må dermed avklares gjennom reguleringsplan. Det er ikke funnet at fordelene ved en dispensasjon i dette tilfellet er større enn ulempene.

Videre vises det til at et unntak for plankravet kun vil være aktuelt for prosjekter som er i samsvar med kommuneplanbestemmelsenes punkt 1.2 e).

KLAGE

Vedtaket påklages herved, med henvisning til at det i utgangspunktet ikke kan anses å være underlagt plankrav, det ikke er foretatt en konkret og individuell vurdering av det gjeldende tiltaket, samt at vi bestrider vesentlige momenter i kommunens argumentasjon.

Det anføres for øvrig at tiltaket i kommunens vedtak feilaktig er oppført med tiltaksart «Nytt bygg – fritidsformål over 50 m²». Hytta er på 36 m² BRA, og er dermed godt under 50 m². Tiltaksart for byggesaken må dermed korrigeres, og det må avklares om feilføringen har fått konsekvenser for saksbehandlingen.

GRUNNLAG FOR UNNTAK FRA PLANKRAV

Søknaden anses fra kommunens side å være i strid med kommuneplanbestemmelsenes punkt 1.2 e), hvor det trekkes fram at unntak betinger at tiltaket må:

*-Ha en plassering og utforming som ikke skjemmer landskapet.
-Ikke plasseres i område med vesentlige friluftsinnteresser, sårbare områder i snaufjell eller områder som er viktige for naturmangfold.*

Det er ikke anført noe sted i kommunens avslag at tiltaket har en plassering eller utforming som skjemmer landskapet, så det er rimelig å anta at kommunen her stiller seg på linje med Villreinnemnda, som er positive til de bevisste valg som er gjort i forhold til hyttas påvirkning av naturen rundt. Det som trekkes fram i kommunens argumentasjon er at tomten ligger i sårbart område i snaufjell og i et område som er viktig for naturmangfold. **Da blir definisjonen av disse begrepene et sentralt punkt, som ikke kan være gjenstand for løse og varierende vurderinger, men som må avklares presist.**

Sårbart snaufjell:

Regjeringens hytteveileder, som er utarbeidet for å gi retningslinjer for nasjonal hyttebygging, definerer overgangssona til skoggrensa som et område beliggende 50 m over og under skoggrensa. Den aktuelle eiendommen har bjørkevegetasjon både på tomten og på oversiden av denne. **Det følger derfor av ovennevnte at tomten i samsvar med regjeringens retningslinjer defineres som beliggende i overgangssona til skoggrensa, og ikke på selve snaufjellet.**

Kommunen fremholder i sitt avslag derimot at eiendommen er funnet å ligge på snaufjellet. Grunnen som gis for dette er uklar:

«Under retningslinjer til eksisterende hytter i LNF-område er overgangssonen mellom skog og snaufjell område der «(H)øyden av trærne må være mer enn 2-3 meter og avstanden mellom trærne må være mindre enn 30 meter for å kunne definere vegetasjonen som skog.»»

Det vises altså bokstavelig talt til arealplanens definisjon av skog, og hevdes at dette i stedet er definisjonen på overgangssonen mellom skog og snaufjell. Hvis man legger planens definisjon av skog til grunn så er det skog både rett nedenfor og i øvre del av tomten. All rimelighet skulle tilsi at tomten dermed etter arealplanens definisjon befinner seg i overgangsbeltet mellom skog og snaufjell (altså hvor arealplanen også i LNFR-områder tillater bebyggelse på 126 m² BYA), og ikke på selve snaufjellet. **Vi hevder dermed at kommunen legger til grunn en definisjon det ikke er dekning for i arealplanens bestemmelser, og at dette argumentet derfor ikke er gyldig.**

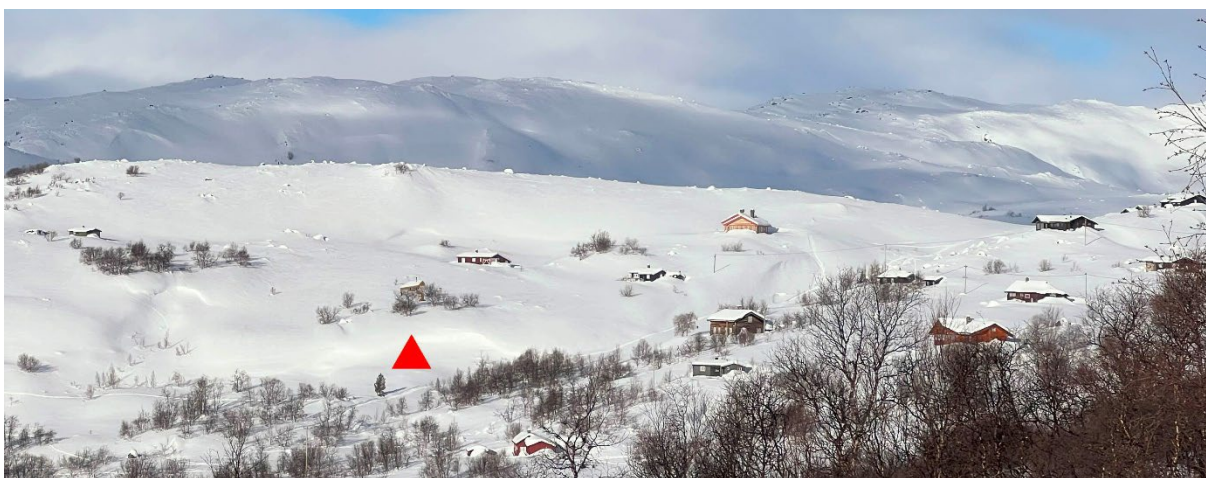
Som redegjort for i dispensasjonssøknaden underbygges dette også av at ved byggetillatelser som nylig er gitt i nærområdet, også for tiltak beliggende høyere i terrenget enn gjeldende eiendom og av større omfang, er tillatelse gitt uten at det er stilt krav til søknad om dispensasjon. Disse er altså saksbehandlet som unntak, og er dermed vurdert til å oppfylle alle krav i arealplanens punkt 1.2. e). Med andre ord har kommunen tidligere ikke vurdert dette området til å være sårbart snaufjell. Den skjønsmessige vurdering av hvilke tiltak som har krav på dispensasjon eller ikke kan endre seg over tid. **Kommunens definisjonen av hva som er sårbart område i snaufjell bør derimot være konstant, for å unngå å skape tvil rundt hvilke vurderinger som faktisk ligger til grunn for saksbehandlingen.** Og i den grad dette måtte endre seg som følge av varmere klima utgjøres endringen definitivt ikke av at skoggrensa kryper nedover.

I forlengelsen av dette temaet fremholdes det av kommunen at «*Det er klare statlege føringar om at det i eit høgfjellsområde ikkje skal opnast for meir hyttebygging...*» **Dette medfører ikke riktighet.** Det riktige er at det er klare statlige føringar (Regjeringens hyttveileder, Nasjonale forventninger til regional og kommunal planlegging 2023-2027, Regjeringens høringsnotat om arealbruk og mobilitet 2024 m.fl.) for at det ikke skal anlegges **nye hyttefelt** over skoggrensa, **men at man heller skal søke å fortette eksisterende felt.** Den nylig utkomne Stortingsmelding 18 sier også at det bør vurderes endring i kommunale planer for områder som er avsatt til fritidsbolig men hvor bygging enda ikke er gjennomført (altså nye hyttefelt), og det presiseres at det ikke åpnes for en mer restriktiv forvaltning av områdene enn det som fremkommer i denne stortingsmeldingen. Hol kommune har derfor ingen dekning for å si at deres avslag er i tråd med nasjonale føringar. **Kommunens uttalelse på dette punktet er derimot stikk i strid med nasjonale føringar, som faktisk anbefaler en utvikling i samsvar med det omsøkte tiltaket.**

Vi minner for øvrig om at tomtene på alle sider av gjeldende eiendom er bebygget, at det er gjort bevisste grep (nærmere beskrevet i dispensasjonssøknaden) for å minimere hyttas fjernvirkning og generelle påvirkning på landskapet, og at det vanskelig kan hevdes at den aktuelle hytta vil føre til en forringelse av landskapet den er tenkt å ligge i, og slett ikke av det sårbare snaufjellet innenfor.

mot øst

mot nord

Områder viktige for naturmangfold:

Kommunen vurderer i sitt avslag at «*Nærleiken til villreinområde kan og gjera at området er viktig for naturmangfald.*»

Nordfjella villreinområde starter drøye 2 km innover fjellet innenfor hytteområdet, og har definert sine fokusområder for villreinvern til å ligge fra innenfor Ustaoset og nedover mot Geilo, et godt stykke unna den angjeldende tomten. Det angjeldende villreinområdet er for tiden rødlista, dette grunnet nedskyting av hele bestanden etter skrantesjuka. Som det framkommer av den foreliggende tiltaksplanen for området er det konkludert fra Villreinnemnda med at tilstanden her generelt har vært god, og at den **etter all sannsynlighet raskt vil ta seg opp igjen straks nedskytingen opphører.**

Det er opplagt at Nordfjella villreinområde er et område som er viktig for naturmangfold. Det kan også hevdes at den avsatte randsonen til dette arealet omfattes av denne definisjonen. Det er imidlertid slik vi kan se det ikke dekning for å si at hytteområdet på Haugastøl skal defineres som et område som er viktig for naturmangfold. Det blir å strekke denne definisjonen langt, og det er grunn til å tro at det er derfor kommunen har vært forsiktige i sine uttalelser her, ved å si at området kan være viktig i denne sammenhengen, heller enn at det faktisk er det. Hvis grunnlaget for å hevde at dette området er viktig for naturmangfold er at bebyggelse her fører til trafikk inn i villreinområdet så vil også Geilo sentrum måtte defineres som et område viktig for naturmangfold, da trafikk herfra, og da spesielt til de deler av villreinområdet som man særskilt ønsker å skjerme, nemlig vinterbeitene på bremmene av Hallingskarvet, i overveldende grad overstiger trafikken fra hyttene på Haugastøl. **Det kan derfor ikke fremholdes med tyngde at hytteområdet på Haugastøl kan defineres som et område som er viktig for naturmangfold,** selv om det ligger i nærheten av et slikt område.

Unntak eller dispensasjon:

Med utgangspunkt i det ovennevnte mener vi det er tydelig at det i denne saken **ikke er grunnlag for å hevde at plankravet i kommunens arealplan kommer til anvendelse**, da alle punkt under 1.2 e) som tilrettelegger for at unntak kan gjøres gjeldende er oppfylt. Tiltaket skjemmer ikke landskapet, det ligger ikke i sårbart snaufjellsområde, og heller ikke i område som er viktig for naturmangfold.

GRUNNLAG FOR DISPENSASJON FRA PLANKRAV

Da kommunen i sitt avslag imidlertid legger til grunn at tiltaket ikke kan unntas fra plankrav men betinger dispensasjon vil vi i det følgende grunngi hvorfor vi mener at saksbehandlingen ikke oppfyller kravene i PBL § 19-2. **Med dette menes at det ikke er sannsynliggjort at hensynet til bestemmelsen det dispenseres fra blir vesentlig tilsidesatt, at det heller ikke kan hevdes med tyngde at ulempene ved en dispensasjon er større enn fordelene, og at tiltaket ikke synes underlagt en individuell og konkret vurdering, men at avslag er gitt på generelt grunnlag.**

Vesentlig tilsidesettelse:

Vi har i søknaden om dispensasjon redegjort fylldig for det juridiske grunnlaget bak vurderingen av i hvilken grad det kan hevdes at en dispensasjon tilsidesetter hensynet det dispenseres fra. Gjeldende rettspraksis fra en rekke domsavsigelser gjør det klart at **enhver negativ innvirkning ikke kan anses å**

være tilstrekkelig for at det skal foreligge «vesentlig tilsidesettelse», disse må gjøre seg gjeldende med tyngde, og ha et kvalifisert preg. Det er ikke nok at det vil kunne være en viss ulempe, eller at det kanskje vil kunne vise seg på sikt å være uheldig. Likevel er det denne type argumenter kommunen bruker for å legge plankrav til grunn for dette konkrete tiltaket når det hevdes at «*Nærleiken til villreinområde kan og gjera at området er viktig for naturmangfald*» og at «*ei vidare utbygging kan vera til ulemper for villreininteressene*» (kommunens egen understreking).

Kommunen har selv definert hensynet bak plankravsbestemmelsen tydelig og konkret gjennom en rekke nylige vedtak, slik det er grundig belyst i dispensasjonssøknaden: hensynet er å sikre en helhetlig utbygging, ved at en reguleringsplan inneholder detaljerte krav til utforming og infrastruktur. Enkelttiltak har gjennomgående fått dispensasjon fra plankravet da kommunen har uttalt at siden tiltakene ligger i eksisterende hytteområde er det ikke nødvendig å utarbeide reguleringsplan, og formålet med bestemmelsen blir dermed etter kommunens syn ikke vesentlig tilsidesatt.

Kommunen begrunner derimot sitt avslag på vår dispensasjonssøknad med at ved en utbygging må bl.a. plassering og størrelse vurderes i arbeidet fram mot en reguleringsplan. Men disse detaljene **ligger allerede i arealplanens bestemmelser**. Det vil ikke være naturlig å utarbeide en reguleringsplan for å fastlegge dette for de svært få, restende ubebygde tomtene, og det fremstår som svært usannsynlig at dette faktisk vil bli gjort. Kommunen har ikke vist tegn til å ta initiativ til å utarbeide reguleringsplaner for denne type områder, og som det i søknaden er redegjort for har tilsvarende private planinitiativ gjennomgående fått avslag. Det fremstår dermed som usannsynlig at behovet for en reguleringsplan i dette området skulle være den reelle årsaken til dette avslaget, når dette ikke har vist seg nødvendig tidligere.

Kommunen peker samtidig på at «*I dette området må og nærleiken til villreinområde, og resultatet av tiltaksplanen for betring av villreinen sine levekår som er under utarbeiding, vera ein del av konsekvensutgreiinga til ein reguleringsplan.*» Dette er imidlertid ikke faktorer som typisk vil gjøre seg gjeldende i en ny detaljregulering for et etablert og tilnærmet ferdig utbygd hytteområde, men hensyn som det vil være mer naturlig å ta i forbindelse med utarbeidelsen av ny arealplan for kommunen. **Det er dermed ikke relevant som argument for opprettholdelse av plankrav for et enkelttiltak.**

Det synes også nødvendig å gjenta at den omtalte Tiltaksplanen for Nordfjella villreinområde faktisk er ferdigstilt, for over et halvt år siden, sammen med tiltaksplanene for de øvrige villreinområdene ble den overlevert departementet i desember 2023. Og den nevner overhodet ikke begrensninger i hyttebygging, slik det er grundig redegjort for i vår dispensasjonssøknad, men anmoder i stedet kommunen om å vurdere tilpasninger i løypekjøring og motorisert ferdsel i villreinområdet.

Det er dermed naturlig å stille spørsmålet om hvorvidt fravikelse av krav om reguleringsplan i dette konkrete tilfellet faktisk innebærer en vesentlig tilsidesettelse av hensynet det dispenseres fra, når kommunen i tilsvarende saker har vært tydelige på at det ikke kreves reguleringsplan, og at det nye fokuset på vern av villrein ikke kan ses å i særlig grad være knyttet til bebyggelse på denne konkrete eiendommen. Både fordi den som det er redegjort for over ikke ligger i område som er viktig for naturmangfold mer enn Geilo sentrum gjør det, og fordi de mulige negative konsekvensene for villreinstammen i Nordfjella ved evt. oppføring av en minihytte med fire sengeplasser også sett fra kommunens side virker å være særs usikre og sparsomt begrunnet.

Vekting av fordeler mot ulemper:

Ved en dispensasjon skal det sannsynliggjøres at fordelene er større enn ulempene. I kommunens avslag konkluderes det med at «*Det er ikkje funne fordelar med ein dispensasjon frå plankravet utover dei personlege...*» mens «*...utbygging skjer i visuelt utsatt høggjellsområde...*» og «*Ei vidare utbygging i dette området kan vera til ulemper for villreinen...*». Ut fra dette konkluderer kommunen med at ulempene er større enn fordelene.

Til dette er det nødvendig å bemerke at vår søknad **lister opp seks ulike fordeler** ved å dispensere fra plankravet, hvorav kun én omhandler subjektiv fordel for tiltakshaver. De øvrige fem tar for seg ressursbruk (for kommunen, ved behandling av enkeltstående reguleringsplaner), formålstjenlighet (for kommunen, ved å slippe å forholde seg til et lappverk av ulike private planinitiativ), rimelighet (for allmennheten, vedrørende forholdsmessigheten ved at enkelt-tiltakshavere pålegges å gjennomføre et privat planinitiativ for svært enkle tiltak), bærekraft/samfunnsmessig betydning (ved at det tilrettelegges for et tiltak som i betydelig grad vil kunne være et forbildeprosjekt for fremtidens hyttebygging) og objektiv fordel for eiendommen (at eiendommen kan benyttes i tråd med sitt formål og berettigede forventning). Det siste er et viktig prinsipp som er løftet fram både av Sivilombudet og av domstolene i en rekke saker, og som skiller seg fra subjektiv fordel for eiendommen ved at den knytter seg til faktorer som vil gjøre seg gjeldende uavhengig av hvem som til enhver tid står som eier av tomten.

Av dette har Hol kommune kun anerkjent én fordel, nemlig subjektiv fordel for tiltakshaver. Kommunen har ikke kommentert de øvrige nevnte fordelene, ut over at de sier seg enig i at de ønsker å unngå å bruke ressurser på å utarbeide reguleringsplaner for enkelttomter. **Dette er ikke i tråd med kravene til saksbehandling av dispensasjonssaker slik det fremkommer av PBL § 19-2.**

Når det gjelder ulemper sier kommunen seg enig i at presedensvirkning ikke er relevant i dette tilfellet. I de tidligere tilsvarende saker som har fått dispensasjon har kommunen uttalt at det ikke kan ses å være samfunnsmessige ulemper med dispensasjonen. I denne saken sier kommunen imidlertid at en ulempe av fravikelse av plankravet her «*...kan vera til ulemper for villreinen...*». Dette er altså ikke sikkert, men noe kommunen holder muligheten åpen for. I tillegg fremholdes det at «*utbygging skjer i visuelt utsatt høggjellsområde...*», uten at det defineres nærmere om eller på hvilken måte dette en ulempe i dette konkrete prosjektet.

Vi vil derfor hevde at det her ikke er foretatt en gyldig avveining av fordeler mot ulemper, og at avslaget ikke rent faktisk tar stilling til de momenter det er argumentert for i søknaden.

Konkret og individuell vurdering:

Plan- og bygningsloven krever at kommunen foretar en konkret og individuell vurdering av hver enkelt dispensasjonssøknad. **Søknaden kan ikke avslås under henvisning til kommunens generelle praksis eller lignende.** Dette er påpekt i en lang rekke uttalelser fra Sivilombudet.

I høringsuttalelsene både fra Statsforvalteren og Villreinnemnda fremholdes det at **på generelt grunnlag** er det ikke ønskelig at det gis tillatelse til flere hytter, grunnet konsekvensen av den samlede belastning på området. Det anmodes om at det gjøres vurderinger rundt dette i arbeidet med ny arealplan, og at hyttebygging ikke tillates før denne er på plass. Hol kommune viderefører disse argumentene når tiltaket på bakgrunn av dette avslås ut fra argumentet om at en dispensasjon for planlagt utbygging i dette området på grunnlag vil kunne være en vesentlig tilsidesettelse av nasjonale og regionale interesser.

I den sammenheng blir det interessant å se nærmere på den samlede belastning for området, som det som i praksis er et byggeforbud i hyttefeltene på Haugastøl og Ustaoset skal bidra til å begrense. Totalt er det snakk om 122 ubebygde hyttetomter som i forslaget til ny arealplan planlegges strøket ut. Mange av disse ligger på myr eller under høyspentlinjer eller kan av andre grunner ikke bebygges, så i realiteten gjelder det enda færre eiendommer. Disse tomtene skal altså, sammen med forbud mot mindre tilbygg for å utvide med et ekstra soverom i de gjeldende hytteområdene, utgjøre demningen mot den samlede belastningen i villreinområdet.

Hol kommune markedsføres på egne nettsider som nasjonalparkkommune. Det ønskes velkommen til eventyrlige naturopplevelser i høyfjellet med turer inn i nasjonalparkene, på stier eller på egenhånd sommerstid, vinterstid på milevis med stikka løyper eller ved å lage sine egne skispor. Visit Norway har også egne sider om Hol kommunes tilbud, blant annet markedsføres Prestholtseter på Hallingskarvet, terrengsykling på snø, scooterkjøring, hundekjøring, og 10 ikoniske fotturer i Hallingskarvet nasjonalpark. DNT-hyttene langt inne i fjellet er mål for turgåere både vinter og sommer. En rekke populære friluftssarrangementer samler fastboende og tilreisende i løpet av året, hvorav Skarverennet nok er det mest kjente. 12 000 deltakere får hvert år her en uforglemmelig skitur gjennom villreinens kjerneområder rett før kalvingstida, på løype som har vært maskinpreparert etter alle kunstens regler i gjennom store deler av vinteren.

På bakgrunn av det ovenstående er det svært vanskelig å forstå hvilke vurderinger som er lagt til grunn for at det er forbud mot utbyggingen av realistisk sett knappe 100 ubebygde hyttetomter i eksisterende hyttefelt som er utpekt til å utgjøre Hol kommunes reduksjon av villreinområdets samlede belastning. Spesielt siden tiltakene som pekes på i Villreinnemndas tiltaksplan faktisk omhandler løypekjøring og motorisert ferdsel i området, ikke hyttebygging.

Det er dermed lite som tyder på at det er foretatt en individuell vurdering av om å frafalle krav til reguleringsplan for denne konkrete minihytta, med fire sengeplasser fordelt på 29 m² BYA, på denne konkrete tomte, beliggende innenfor et etablert hyttefelt, langt unna villreinvernets fokusområder, i seg selv vil innebære en tilsidesettelse av nasjonale og regionale interesser. Men det er mye som tyder på at avslaget er fattet på generelt grunnlag, ut fra et ambisjon om å begrense all bygging i dette området i påvente av ny arealplan hvor disse arealene er planlagt omgjort til LNFR-område, noe som på papiret vil se ut som et kraftfullt tiltak for naturvern, men som i realiteten vil ha en forsvinnende liten effekt sett opp mot de utallige aktiviteter innenfor selve villreinområdet som kommunen ellers aktivt markedsfører og tilrettelegger for. Denne generelle vurderingen er ikke i samsvar med Plan- og Bygningslovens krav til individuell saksbehandling av dispensasjonssøknader.

OPPSUMMERING

Hol kommune fremholder i sitt avslag at ingen har krav på dispensasjon. Dette er en formulering man ofte ser i kommunale avslag, men den er ikke helt presis. Det fremgår av forarbeidene til loven at dersom vilkårene er oppfylt kan man faktisk ha krav på dispensasjon. Dette er også synliggjort i for eksempel Rt. 2007 s 257, hvor Høyesterett uttaler at hvis en overvekt av hensyn taler for dispensasjon, er det vanskelig å forestille seg at bygningsmyndighetene vil kunne ha en holdbar begrunnelse for å avslå søknaden etter fritt skjønn.

Vi vil med dette hevde at det i denne saken er overvekt av hensyn som taler for at det skal gis dispensasjon. Saken har ikke blitt underlagt en individuell og konkret vurdering, og tiltaket innebærer ikke en vesentlig tilsidesettelse av hensynet det dispenseres fra.

Men viktigere enn dette er at denne saken krever ikke dispensasjon i det hele tatt. Det er grundig redegjort for, både i denne klage og i forutgående søknad, at tiltaket oppfyller alle krav i kommuneplanbestemmelsen punkt 1.2. e), og søknaden er dermed ikke underlagt plankrav, men skal saksbehandles som en ordinær byggesak, uten krav til dispensasjon.

KLAGEINSTANS

Statsforvalteren er den instans som avgjør klage på saksbehandling. I denne saken har Statsforvalteren i Statsforvalteren i Østfold, Buskerud, Oslo og Akershus tilkjennegitt sitt klare standpunkt i saken allerede i høringsrunden, og er dermed å regne som inhabil i klagesaken.

Det samme gjelder Statsforvalteren i Vestland, da denne har vært koordinerende for høringssvar fra Villreinnemndene, samt at Villreinnemndas sekretær, som har utformet høringsuttalelsen fra nemnda, har sitt daglige virke som seniorrådgiver hos Statsforvalteren i Vestland.

For at klagesaken skal kunne underlegges en objektiv og uhildet vurdering bes det dermed om at det settes opp en uavhengig Statsforvalter til å foreta en avgjørelse.

Med vennlig hilsen

Margrethe Rosenlund

sivilarkitekt mnal

post@margretherosenlund.no

+47 977 08 016